

AKASYA DALI

Mevsim en güneşli ve en sıcak bahardı, ancak yetimhane karanlığının soğuğu vardı. İlk kez 'yetimhane' kelimesini duyan, ağlaması yeni bitmiş, cezalı çocuklar gibi etrafına meraklı gözlerle bakan bir çocuğun ışığıyla aydınlanmıştı yetimhane. Annesi kızının yüzüne bakamamış, gözlerini kaçıyordu. Ayşe annesinin arkasından baktı, defalarca bağırdı ama annesi dönüp tekrar bakamadı kızına. Nasıl bakabilirdi ki kızının gözlerine. Ayşe'sine.

Yanında kalsa sefillik içinde açlıktan ölüp gidecekti. Öyle bir dönemde kızını dünyaya getirdiği için bazen kendini suçlu buluyordu. Kızına söz verdi "Seni sürekli görmeye geleceğim, gelemesem mektup yazacağım" demişti. Kızını da bu şekilde ikna etmişti fakat ayrılık Ayşe için öyle zor olmuştu ki. "Ya gelmezse!" diyordu. Koridorda yürürken etrafına bakındı, herkes ona bakıyordu. Sessiz sakin durdu bir köşede. Yetimhane müdürü yatağını göstermiş, bir ihtiyacı olduğunda onu bulmasını söyleyip başını okşadı. Yatağına yatıp boş bakışlarla tavanın çatlaklarına bakıyordu. Annesi kızını ziyaret etmiş, doya doya hasret gidermişlerdi. Sonrasında bir gün geldi, iki gün geldi. Daha sonra taşınmak zorunda kalınca gelememişlerdi.

Bir gün Ayşe'ye bir mektup geldi..

"Güzel gözüm;

Canımdan bir parça olarak seni bu dünyaya getirdiğim gün beni o kadar özel duygulara boğmuşsun ki.. İlk annelik duygusunu, can ve kan bağımlı senin sayende anladım. Senin o güzel yüzünün, boncuk gözlerinin ve dudak kıvrımında hayata tutundum.

Yanında olamadığım her an bana o kadar zor geliyor ki bu yaşadığımız kötü dünyada bana yaşama sevinci veren yegâne şeyin senin varlığın olduğunu hatırlıyorum. Seni bırakıp gittiğimi düşünme sakın, sadece gitmek zorunda kaldık. Ülkemizin hali belli, sokağa çıkma yasağı koydular. Senin için en güvenilir yer şu an orası. En kısa zamanda seni yanıma alacağım yavrum hiç merak etme. Sana sürekli mektup yazacağım. Senin yanında olmasam da sen kalbimde açan en güzel çiçeksin, daima yüreğimsin. Seni alacağım günü bekle, seni çok seviyorum.."

Ayşe annesinin bu mektubunu ranzasında okurken gözünden yaşlar kendiliğinden akıp gitmişti. Çatlamış tavana bakıp annesinin o güzel yüzünü gözünün önüne getiriyordu. O siyah dalgalı saçları, kendisine bakarken parıldayan gözleri, güldüğünde çıkan gamzesi o kadar güzeldi ki bir gün annem gelmezse yüzünü unuttur muyum diye endişeye kapılmıştı.

Bir gün Ayşe bahçedeki bankta otururken ona mektup getiren postacıyı gördü. Postacı otuz beş yaşlarında, orta boylu, buğday tenli biriydi. Geniş omuzlarının üstündeki çantası, insanları hayata bağlayacak bir umut ışığı olarak görmüştü.

Her hafta yeni bir mektup geliyordu Ayşe'ye. Annesi onu unutmamış, savaş bittiğinde gelip onu alacaktı bu yetimhaneden. Her geçen gün büyük bir heyecanla postacının gelmesini kapıda bekliyordu. Hiç arkadaşı olmayan Ayşe'nin yeni arkadaşı Postacı Nazım olmuştu. Heyecanla onu bekleyen bakışlarını gören Nazım, Ayşe'yi çok sevmişti. Gidip geldikçe aralarındaki arkadaşlık çok kuvvetlendi. Her geldiğinde Ayşe'ye yeni boyama kitapları, kartpostallar getiriyordu.

Bir gün mektubunda annesinin hasta olduğunu öğrendi Ayşe. Elinden bir şey gelmeyen Ayşe'nin yüreği acımişti. Bunu arkadaşı Nazım'a söylemiş, Nazım, Ayşe'nin annesi için çok üzülmüş, onun minik ellerindeki mektubun aslında bir acı olduğunu görmüştü. Nazım belki Ayşe'nin kafası dağılır diye mesleğinden bahsetmeye başladı. İşyerinden, çalıştığı arkadaşlarından, sokakta onu gören çocukların 'Bak postacı geliyor selam veriyor' diye şarkı söylediğini, ben de buna karşılık onlara selam verip gülümserim, dediğini söyledi. Hatta sana bir bilgi vereyim dedi. Ayşe meraklı boncuk gözleriyle Nazım'a bakıyordu. Nazım başladı; '13 Haziran 1920'ye kadar ABD'de çocuklar posta ile bir evden başka bir eve postalanabiliyordu' dedi. Ayşe " O zamanlarda olsak annemin yanına gitmek isterdim" dedi.

Bir ay sonra mektuplar bıçak gibi kesildi. Hasta olan annesi için endişelenen minik Ayşe, günden güne hüzünleniyor, başına bir şey gelmesinden çok korkuyordu. Varlığını bildiği annesinin yanında olmamasının acısı yetmezmiş gibi çekip gitmesini aklına dahi getirmek istemiyordu.

Bir gün bir ziyaretçisi geldi Ayşe'nin. Ona mektuplarını getiren Postacı Nazım'dı. Müdür annesinin vefat ettiğini öğrenmiş ve bunu Ayşe'yi görmek isteyen Nazım'la paylaşmıştı. Üzerine düşen görev bunu Ayşe'ye söylemekti. Nazım bunu duyduğunda çok üzülmüş, nasıl söyleyeceğini bilememişti. Ayşe sevinçli gözlerle Nazım'a doğru yürüdü, yanına koştu. Ayşe Nazım'a doğru koştukça, ona yaklaştıkça omuzlarındaki yük giderek artmıştı. Ayşe'ye sarılan Nazım burada iyi olup olmadığını sordu.

- " İyiyim ama annemi çok özleyorum, artık bana mektup yazmıyor, kendimi çok yalnız hissediyorum" dedi.

Nazım ağzındaki baklayı bir türlü çıkaramamış, ne diyeceğini bilemez hale gelmişti. Söze başlamaya karar veren Nazım'ın yanında müdür ve hemşire vardı. Olanlar olmuş, Ayşe tüm olanları öğrenmiş, ağlıyordu. O boncuk gözlerinin bir anda kan çanağına dönüşmesi fazla zaman almamıştı.

- "Beni buraya mahkûm ettin, nasıl gittin anne!" diyordu. Nasıl ölebilirdi bir insanın annesi. Böyle bir acıyla küçük yaşta nasıl baş edecekti.

Nazım işyerinden izin almış, müdürleriyle birlikte Ayşe'nin annesinin cenazesine doğru yola koyulmuşlardı.

Bu annesini son görüşü, bunu biliyordu. Doya doya baktı, sarıldı annesine. Kokusunu son bir kez daha içine çekti. Hâlâ çok güzel kokuyordu. Ellerini tuttu, doya doya öptü. Anne karnında bulduğu huzuru şimdi soğuk bedeninin morarmış teninde hasret kaldığı anne sıcaklığını buldu.

Cenaze töreni bittiğinde güç bela arabaya bindirilen, annesinden ayrılmak istemeyen Ayşe'nin o küçük bedeninin anne acısıyla koca bir insana dönüştüğünü gördüler. Tekrar yetimhaneye dönen Ayşe ranzasından baktığında o çatlak tavana annesinin fotoğrafını yapıştırdı. Acı insanı bir günde nasıl bu kadar büyüttü, bilemezsiniz.

Postacı Nazım yetimhaneye gelerek soluğu müdürün odasında aldı. Elini ayağını bir yere sığdıramayan Nazım; "Biliyorsunuz ki Ayşe'yi buradaki diğer çocuklar gibi çok seviyorum fakat aramızdaki o bağı siz de biliyorsunuz. Onu tanıdığım ilk günden beri kendi kızım gibi görüyorum. Ayşe'nin bu zorlu döneminde onu yanıma almak, yeni bir yuva sunmak istiyorum. Annesini yeni kaybetmiş küçük bir kızın yeni yuvasında hayata daha iyi adapte

olacağını düşünüyorum.” dedi. Müdür “Buradaki çocukların her biriyle tam anlamıyla ilgilenemiyoruz. Gönül ister ki hepsiyle anne babası gibi ilgilenelim ama o kadar çok yavrumuz var ki gücümüz belli bir noktaya kadar yetiyor. Bir sıkıntılar olduğunda yanımıza gelip anlatmalarını bekliyoruz ya da bir sıkıntısı olduğunu hissettiğimiz çocuklarımızın yanına gidip ne sorunu varsa çözmeye çalışıyoruz. Ayşe zor bir dönem geçiriyor ve ilerlemesinden, bu suskunluğunun devamlı olmasından ve hayatında kalıcı olarak yer edinmesinden endişe duyuyorum. Yaşadıkları hiç kolay şeyler değil. Bu süreçte yanında olmanızı, ona destek sağlamanızı her şeyden çok ben isterim. Ayşe kabul ederse ve şartlara uygun olduğunuz onaylanırsa, bir sakınca olacağını zannetmiyorum.” dedi.

Nazım evine gittiğinde sessiz sedasız kanepeye oturmuş, bir köşeye kıvrılmıştı. Yanına yaklaşan eşi “Neyin var, hiç iyi görünmüyorsun?” dedi. Daha önce eve geldiğinde heyecanla anlattığı Ayşe’nin; yeni vefat eden annesini, cenazeyi, müdürle olan konuşmalarını anlattı. . Eşi başta “Başkasının çocuğunu kendi çocuğum gibi görebilir miyim?” diye iç geçirdi fakat sonra Ayşe’ye çok üzüldü. ‘Ah yavrum nasıl yıkılmıştır şimdi’ dedi. Çünkü Hatice de küçük yaşta annesini kaybetmişti. Yedi kez de düşük yapmış, her türlü acıyı tatmıştı. Ayşe’yi en iyi anlayacak kişi aslında Hatice’ydi. Nazım ona “Yarın hazırlan Ayşe’yi birlikte görelim.” dedi.

Gün aydınlanıp kuşlar cıvıdamaya başlarken Hatice ve Nazım yola koyuldu. Hatice’nin üzerindeki tedirginlik yurda yaklaştıkça artmıştı. Sonunda yurdun giriş kapısına geldiler.

L şeklinde inşa edilmiş ve ortasında büyükçe bir avlusu bulunan yurt binası, içinde yaşayanların hüznü duvarlarına gölgelenmişti. Duvar boyunca dizilmiş olan yüzyıllık akasya ağaçları, asırların yorgunluğunu çocukların şen kahkahaları ile unutmak istercesine pencerelere uzanmıştı.

Hatice ve Nazım Müdür Beyin odasına çıkıp Ayşe’yi görmek istediklerini dile getirdiler. Müdür Hatice’nin üstündeki tedirginliği anlamış olacak ki rahatlaması için içecek bir şeyler söyledi. Görevlilere Ayşe’yi çağırma görevini söyleyen Müdür Bey Hatice’ye “Eminim ki Ayşe’yi siz de çok seveceksiniz.” dedi. Endişeli bakışlarını kapıya diken Hatice kapının açılmasıyla Ayşe’yle ilk karşılaşmasını yaşamış oldu. Ayşe’nin artık eskisi gibi yaşama sevinci kalmamış, gözlerindeki parıltı gitmişti. Müdür bey Ayşe’ye nasıl olduğunu sordu fakat Ayşe kafasını öne eğip bir şey söylemedi. Nazım sonra ayağa kalkıp Ayşe’nin ellerinden tuttu. Bak bu eşim Hatice, seni görmek için geldik ama sen bizi çok özlememişsin sanki deyip gülümsedi. Hatice ayağa kalktı ve Ayşe’ye sarılıp, onunla tanıştı. Ayşe’yle ilk teması olan bu sıcak sarılma, Hatice’nin yufka yüreğini kor gibi yakmış, Nazım’a bakıp kafasını olur anlamında sallamıştı. Nazım Ayşe’ye “ Gel biraz dışarıda yürüyelim, sana anlatacaklarım var.” dedi. Ayşe’nin elinden tutup akasya ağaçlarının altındaki bankta oturan Nazım; “Daha önce Hatice’yle hiç tanışmadın ama aslında siz o kadar aynısınız ki. Yaşadığınız şeylerin sizinle birlikte iyileşeceğini düşünüyorum. Küçük yaşta annesini kaybeden eşimle ilk tanıştıgımla içimdeki şefkat ona nasılsa sana da aynı öyle oldu. Hatice’nin kimsesi yoktu, onun ailesi ben oldum. Şimdi de eğer ki sen de istersen seni buradan alıp Hatice ve benimle yaşamamı isterim. Beni nasıl kabul edersen bilmem ama ben senin dostun, ağabeyin, hatta kabul edersen baban olmak isterim. Hatice de senin bir ablan, sırdaşın olabilir. Sen nasıl istersen öyle yapacağız” demişti. Ayşe ağlamaklı gözlerini koluna silip Nazım’a sarıldı. Artık tek ağlayan Ayşe değildi.

Bütün işlemler tamamlandı ve Ayşe artık yeni yuvasındaydı. Nazım ona yeni oyuncaklar, yeni elbiseler almıştı. Evde seçtiği çatı katındaki odanın duvarlarını Nazım ve Hatice'yle boyayıp, parmak baskısı yaparken çok eğlenmişlerdi.

Nazım'ın işte olduğu bir gün Hatice Ayşe'ye küçük yaşta yaşadıklarını anlattı. "Annemi beş yaşındayken kaybettim, yüzünü anımsamadığım zamanlar oldu ve o gün kendimden nefret etmişim. Bu benim elimde olan bir şey değil yaşamın bize getirdiği bir şey olduğunu sonradan anladım. Çok hırçındım. Kimseyi yanımda istemiyordum sanki annemi onlar öldürmüş gibi acısını etrafımdan çıkarttım. Seni en iyi ben anlarım. Biz birbirimize iyi geleceğiz. Sen sakın ha benim geçmişte yaptığım hatalara düşme, her zaman etrafına gülümseyen insanlara iyilik yapmaktan kaçınma" demişti. Hatice bunları anlatırken sesi titriyordu. "Yaşadıklarım çok zordu Ayşe. Yüreğindeki o tarifsiz acıyı yaşamayan biri zor anlar. Sen benim küçüklüğümden gelen geçmişimsin" dedi. Ayşe Hatice'ye sarılmış çoktan ağlamaya başlamıştı bile.

Ayşe'ye kitap okumaya başlayan Hatice'nin yanık ve kavruk dudaklarının kıvrımına, gözlerindeki ölüm yansımasına bakıp annesinden bir şeyler aramaya başlamıştı. Kitap bittikten sonra Ayşe odasına çıkıp resim yapmak istediğini dile getirdi. Hatice onun arkasından bakarken, halindeki masumiyetle ruhunu yıkadı.

Ayşe ne mi çizdi? Bunu Ayşe'ye sormak en doğrusu tabi ki ama ben size benim gözümde beliren manzarayı anlatayım..

Nazım'ın kolunda çantası, elinde mektup vardı. Lacivert kıyafetinin takımı olan şapkasını da Ayşe'nin kafasına takmış, ellerinden tutuyordu. Diğer yanında da Hatice olan Ayşe'nin arkasından kimsesiz çocuklar geliyor, ona gülümsüyorlardı.

Ayşe biliyordu ki kader kimsesiz çocuklara gülüp, sevgiye, ilgiye aç çocuklar ile hayatını kimsesiz çocuklara adanmış gönül insanlarını bir gün mutlaka buluşturacaktı. Ayşe biliyordu ki bir gün kimsesiz çocukların ellerinden tutup, onları sevgiye boğan güzel insanlar karşısına çıkacaktı. Çünkü Ayşe biliyordu ki yüreği ile düşünebilen insanlar hâlâ vardı.

Kaybolmayı arzuladı Ayşe, kaybetmeden yaşamak için... Geçmişiyile kucaklaşan bir Ayşe'ydi o resmi çizen... Tüm kirlileri kirli sepetine atan Ayşe, Bir Postacı Nazım eliyle yıkadı hepsini. O sebepten bütün Ayşeler için isimlerinin altı hep çizilidir Postacı Nazımların, tırnak içerisindedir hep onların öğrettikleri...